

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบระดับคุณภาพชีวิตระหว่างแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมที่อพยพกับไม่ได้
อพยพในจังหวัดอุตรดิตถ์ มีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
2. ประชากร และการสุ่มตัวอย่าง
3. การจัดสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์ชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม
  - 3.1 การจัดสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม
  - 3.2 การกำหนดและสร้างเกณฑ์ชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม
  - 3.3 การประเมินตัวบ่งชี้และเกณฑ์ชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม
4. การสร้างเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การนำตัวบ่งชี้และเกณฑ์ชี้วัดไปวัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมที่อพยพ
และไม่ได้อพยพ ในจังหวัดอุตรดิตถ์
6. การวิเคราะห์ การจัดการข้อมูลหรือตัวแปรเป็นตัวบ่งชี้และการประเมินและเปรียบเทียบ
ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม ที่อพยพกับไม่ได้อพยพ
7. การนำเสนอข้อมูล

การดำเนินงานแต่ละขั้นตอน มีรายละเอียดดังนี้

1. การศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเรื่องสภาวะความต้องการพื้นฐานและบริการสำหรับเด็ก (สพด.) เอกสาร
เรื่อง ตัวบ่งชี้การพัฒนาเด็กและเยาวชนในประเทศไทย งานวิจัยของ กุลธิดา คำปันศักดิ์ (2535) เรื่อง การ-
พัฒนาตัวบ่งชี้สภาพทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนระดับหมู่บ้าน และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็น
พื้นฐานความรู้และกรอบแนวคิดในการวิจัย และเป็นแนวทางในการดำเนินการต่อไป

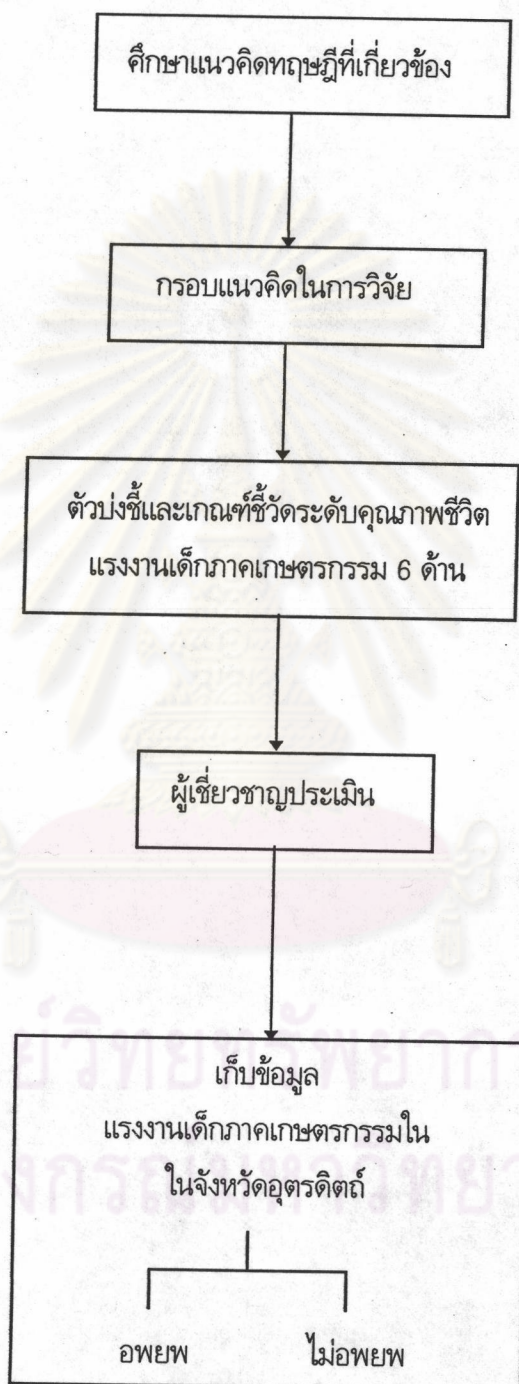
หลังจากได้ศึกษางานวิจัยและเอกสารต่าง ๆ แล้ว จึงได้กรอบแนวคิดในการจัดสร้างและพัฒนาตัว-
บ่งชี้ และเกณฑ์ชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม โดยแบ่งคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาค-
เกษตรกรรมออกเป็น 6 ด้าน คือ

1. ด้านการศึกษา
2. ด้านการพัฒนาอาชีพและแรงงาน
3. ด้านข่าวสารข้อมูล
4. ด้านสุขภาพและครอบครัว
5. ด้านคุณธรรมและหน้าที่พลเมือง
6. ด้านกิจกรรมการพัฒนาบุคคลและศิลปวัฒนธรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Flow Chart

2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม อายุระหว่าง 11-18 ปี ที่รับจ้างทำงานในไร่อ้อย เขตจังหวัดอุตรดิตถ์

ตารางที่ 3 จำนวนประชากรจังหวัดอุตรดิตถ์ จำแนกตามหมวดอายุ

หมวดอายุ (ปี)	ประชากร		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
0-4	29,550	6.40	
5-9	35,332	7.65	
10-14	43,309	9.38	
15-19	51,390	11.13	} 20.51
20-24	50,051	10.84	
25-29	45,156	9.78	
30-34	39,292	8.51	
35-39	34,675	7.51	
40-44	27,011	5.85	
45-49	23,548	5.10	
50-54	22,578	4.89	
55-59	19,993	4.33	
60-64	12,882	2.79	
65-69	10,666	2.31	
70-74	7,572	1.64	
75 ⁺	8,727	1.89	

ที่มา : สำนักงานกลางทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง ปี 2534

จากตารางที่ 3 ประชากรหมวดอายุ 10-14 ปี และ 15-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.38 และ ร้อยละ 11.13 ของ ประชากรทั้งหมด

ดังนั้นประชากรหมวดอายุ 10-19 ปี

จึงเท่ากับ ร้อยละ 9.38 + ร้อยละ 11.13 = ร้อยละ 20.51 ของประชากรทั้งหมด

ตารางที่ 4 จำนวนประชากรเกษตรจังหวัดอุตรดิตถ์ ประมาณการจำแนกตามช่วงอายุปี 2535

หมวดอายุ (ปี)	ประชากรเกษตร (คน)
0-14	119,107
15-64	184,823
65 +	16,284
รวม	320,214

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เนื่องจากประชากรแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมในจังหวัดอุตรดิตถ์ ช่วงอายุ 11-18 ปี ไม่มีหน่วยงานใดสำรวจไว้เป็นจำนวนที่แน่นอน จึงใช้วิธีคำนวณตามอัตราส่วนของประชากร ดังนี้

(จากตารางที่ 4) ประชากรเกษตรจังหวัดอุตรดิตถ์ทั้งหมด = 320,214 คน

(จากตารางที่ 3) ประชากรจังหวัดอุตรดิตถ์ช่วงอายุ 10-19 ปี = ร้อยละ 20.51

ดังนั้นจึงคำนวณได้ว่า

$$\text{ประชากรเกษตรจังหวัดอุตรดิตถ์ช่วงอายุ 10-19 ปี} = \frac{320,214 \times 20.51}{100}$$

$$= 65,676 \text{ คน}$$

ดังนั้นจึงประมาณการได้ว่า ประชากรแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมในจังหวัดอุตรดิตถ์ มีจำนวน 65,676 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีหลักเกณฑ์และกำหนดลักษณะของกลุ่มตัวอย่างไว้ดังนี้

1. อำเภอที่มีรายได้เงินสดเกษตรจากการปลูกอ้อย ในปีการเพาะปลูก 2534/2535 มากที่สุด 3 อำเภอ จากจำนวน 9 อำเภอ

2. อำเภอที่ได้รับการแนะนำจากเกษตรอำเภอกว่า ได้พบเห็นแรงงานเด็กอยู่ในแต่ละอำเภอ ไม่ต่ำกว่า 100 คน

ซึ่งจากเกณฑ์ทั้ง 2 ข้อ ได้เลือกอำเภอที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 อำเภอ คือ 1. อำเภอทองแสนขัน 2. อำเภอตรอน 3. อำเภอพิชัย

ตารางที่ 5 รายได้เงินสดเกษตรกร (ทางพืช) จากการปลูกอ้อยของจังหวัดอุตรดิตถ์ ปีการเพาะปลูก 2534/35 (รายได้/ครอบครัว)

อันดับที่	อำเภอ	รายได้เงินสดเกษตรกรจาก การปลูกอ้อย (บาท) [*]	ตัวอย่าง (คน) ^{**}
1	อำเภอทองแสนขัน	23,209.55	236
2	อำเภอตรอน	8,039.95	82
3	อำเภอพิชัย	7,897.57	80
รวม			398

* ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
จากจำนวนประชากร = 65,767 คน

คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Yamane ที่ 95 %
(Yamane, 1970 อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูต, 2535)

ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อน $\pm 5\% = 398$ คน

** คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละอำเภอโดยเฉลี่ยตามสัดส่วนของรายได้เงินสดเกษตรกร
จากการปลูกอ้อย

3. การจัดสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์ชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม มีขั้นตอนดังนี้

3.1 การจัดสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม ผู้วิจัยใช้วิธี
การสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้เพื่อประโยชน์ของการใช้ (The Pragmatic Definition from Indicator)
(Johnstone, J. N, 1981) ซึ่งวิธีการนี้เป็นการคัดเลือกตัวแปรตัวใดตัวหนึ่ง หรือหลายตัวแปรมาซึ่งคุณภาพ
ชีวิตด้านใดด้านหนึ่ง เมื่อได้ตัวแปรแล้วจึงกำหนดตัวแปรหรือข้อมูลที่จะเป็นองค์ประกอบของตัวบ่งชี้
และถ้าเป็นตัวบ่งชี้ผสม ประกอบด้วยตัวแปรหลายตัว จะต้องผสมตัวแปรเหล่านั้นเข้าด้วยกัน หลังจากนั้นจึง
กำหนดตัวแปรเป็นตัวบ่งชี้ โดยมีขั้นตอนการจัดสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ ดังนี้

3.1.1 ประมวลตัวบ่งชี้ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดสร้างขึ้น โดยการรวบรวมมาจากแหล่ง
ต่าง ๆ ได้ดังนี้

- ตัวบ่งชี้การพัฒนาเด็กและเยาวชนในประเทศไทย (2537) ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ
- ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- ข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช. 2 ค)
- ตัวบ่งชี้สภาพทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนในระดับหมู่บ้าน (2535) ของ กุลธิดา คำปันศักดิ์

3.1.2 วิเคราะห์ความเกี่ยวข้องเชิงเนื้อหา คัดเลือกตัวแปรหรือข้อมูลที่เป็นองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ โดยพิจารณาคัดเลือกเฉพาะตัวแปรที่มีความสำคัญ เกี่ยวข้องและเหมาะสมในการนำไปวัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม

3.1.3 จำแนกตัวแปรที่ได้วิเคราะห์และคัดเลือกแล้ว นำมากำหนดการคำนวณข้อมูลหรือตัวแปรเป็นตัวบ่งชี้ ซึ่งออกมาในรูปของสัดส่วน นำกรอบแนวคิดของสภาวความต้องการพื้นฐานและบริการสำหรับเด็ก (สพด.) และตัวบ่งชี้สภาพทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนในระดับหมู่บ้าน ของ กุลธิดา คำปันศักดิ์ มาสังเคราะห์เป็นตัวบ่งชี้ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม โดยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ

- 1) ด้านการศึกษา
- 2) ด้านการพัฒนาอาชีพและแรงงาน
- 3) ด้านข่าวสารข้อมูล
- 4) ด้านสุขภาพและครอบครัว
- 5) ด้านคุณธรรมและหน้าที่พลเมือง
- 6) ด้านกิจกรรมการพัฒนาบุคคลและศิลปวัฒนธรรม

3.2 การกำหนดและสร้างเกณฑ์ชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม มีขั้นตอนดังนี้

3.2.1 รวบรวมเกณฑ์ที่เป็นเกณฑ์กลาง (Norm) ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำไว้ โดยคัดเลือกเกณฑ์ขั้นต่ำสุดเป็นพื้นฐานในการวัด

3.2.2 กำหนดเกณฑ์ (Criterion) สำหรับตัวบ่งชี้ที่ไม่มีเกณฑ์ โดยยึดหลักในการพิจารณา 2 ประการ คือ

- 1) เป็นเกณฑ์ที่มีความชัดเจน สามารถเข้าใจได้ง่าย
- 2) เป็นเกณฑ์ที่มีความเป็นไปได้ ไม่สูงเกินไปจนปฏิบัติไม่ได้ หรือไม่ต่ำเกินไปจน

ไม่เป็นที่ยอมรับ

ดังนี้

3.3 การประเมินตัวบ่งชี้และเกณฑ์วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม มีขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การประเมินตัวบ่งชี้

3.3.1 การคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ประเมินตัวบ่งชี้และเกณฑ์ชี้วัด และได้กำหนดเกณฑ์ คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ ที่เป็นผู้ประเมิน คือ

- 1) เป็นผู้ทำงานหรือมีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวกับการศึกษานอกระบบโรงเรียน
- 2) มีความเชี่ยวชาญด้านการจัดทำตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ชี้วัด
- 3) มีความเชี่ยวชาญด้านคุณภาพชีวิต

3.3.2 การประเมินตัวบ่งชี้ ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ประเมินความสำคัญและความเหมาะสมในการชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม โดยประเมินน้ำหนักความสำคัญ ของตัวบ่งชี้แต่ละตัว โดยกำหนดน้ำหนักความสำคัญไว้ 5 ระดับ คือ

น้ำหนักความสำคัญ 5 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมมากที่สุด

น้ำหนักความสำคัญ 4 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมมาก

น้ำหนักความสำคัญ 3 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมปานกลาง

น้ำหนักความสำคัญ 2 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมน้อย

น้ำหนักความสำคัญ 1 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมน้อยที่สุด

และขอให้ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะตัวบ่งชี้ที่เห็นว่าสำคัญ และเหมาะสมในการชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานของเด็กภาคเกษตรกรรม เพิ่มเติมนอกเหนือจากตัวบ่งชี้ที่ให้ประเมินด้วย

3.3.3 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ และคัดเลือกตัวบ่งชี้โดย

1) นำคำตอบมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) คะแนนนน้ำหนักความสำคัญเป็นรายชื่อ และแปลความโดยกำหนดค่าดังนี้

ค่าเฉลี่ย มีค่าระหว่าง 4.50-5.00 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย มีค่าระหว่าง 3.50-4.49 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย มีค่าระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย มีค่าระหว่าง 1.50-2.49 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย มีค่าระหว่าง 1.00-1.49 หมายถึง ตัวบ่งชี้มีความสำคัญและเหมาะสมน้อยที่สุด

2) การคัดเลือกตัวบ่งชี้ ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะตัวบ่งชี้ที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนน้ำหนัก ดังนี้ (ผลการประเมินตัวบ่งชี้ ดังภาคผนวก ก. ตารางที่ 10)

ความสำคัญในระดับมากที่สุด $\bar{X}$ ระหว่าง 4.50-5.00

ความสำคัญในระดับมาก $\bar{X}$ ระหว่าง 3.50-4.49

ความสำคัญในระดับปานกลาง $\bar{X}$ ระหว่าง 2.50-3.49

ตัวบ่งชี้มีค่าเฉลี่ยของคะแนนน้ำหนักดังต่อไปนี้จะถูกตัดออกไป

ความสำคัญในระดับน้อย ($\bar{X}$ ระหว่าง 1.50-2.49)

ความสำคัญในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X}$ ระหว่าง 1.00-1.49)

3) ปรับปรุงแก้ไขตัวบ่งชี้ตามที่ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะไว้

ขั้นตอนที่ 2 การประเมินเกณฑ์ชี้วัด

ขอให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านเดิม ประเมินเกณฑ์แต่ละเกณฑ์ว่า มีความเหมาะสมควรนำไปใช้เป็นเกณฑ์ชี้วัดค่าตัวบ่งชี้หรือไม่ หากผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า เกณฑ์ใดไม่เหมาะสมขอให้ระบุค่าเกณฑ์ชี้วัดที่เห็นว่าเหมาะสมมาด้วย

นำผลการประเมินเกณฑ์ชี้วัดมาวิเคราะห์ โดยเกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญไม่น้อยกว่า 4 ใน 5 ท่าน เห็นว่าเหมาะสม ถือเป็นเกณฑ์ชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมได้ ส่วนเกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญไม่น้อยกว่า 2 ใน 5 เห็นว่าไม่เหมาะสม และระบุค่าที่คิดว่าเหมาะสมมาด้วย ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์ที่กำหนดไว้เดิม รวมกับเกณฑ์ใหม่ที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอ นำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เพื่อให้ได้เกณฑ์ชี้วัดที่เหมาะสม

4. การสร้างเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปจัดทำเป็นตัวบ่งชี้มี 3 ชนิด คือ

4.1 แบบสัมภาษณ์ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลหรือตัวแปรเกี่ยวกับระดับคุณภาพชีวิต เพื่อสัมภาษณ์แรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม การสร้างแบบสัมภาษณ์ ใช้วิธีการพิจารณาตัวบ่งชี้แต่ละตัวว่า ประกอบด้วยข้อมูลหรือตัวแปรใดบ้าง แล้วจึงสร้างข้อกระทงคำถาม ลักษณะการตอบข้อกระทงคำถาม ใช้แบบเติมคำ และแบบเลือกตอบ ผู้วิจัยได้สร้างคู่มือการสัมภาษณ์ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม เพื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ ช่วยอธิบายข้อความในแบบสัมภาษณ์ เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลถูกต้องและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

4.2 แบบสอบวัดการรู้หนังสือของกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ ที่ใช้สำรวจกลุ่มเป้าหมายผู้ไม่รู้หนังสือ ในโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ ปี 2525 เพื่อให้ได้ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับการรู้หนังสือ

4.3 เกณฑ์มาตรฐานน้ำหนักและส่วนสูงตามอายุ ของกองโภชนาการ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ปี 2532 (อ้างถึง ในสำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2534) เพื่อให้ได้ตัวบ่งชี้ด้านน้ำหนักและส่วนสูง

5. การนำตัวบ่งชี้และเกณฑ์ชี้วัดไปวัดระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมที่อพยพและไม่ได้อพยพในจังหวัดอุตรดิตถ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล มีผู้ช่วยเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 3 คน ผู้วิจัยได้อบรม ชี้แจงให้ทราบถึงกรอบและลักษณะของตัวแปรที่ต้องการเก็บตลอดจนการใช้แบบสัมภาษณ์ และทดลองสัมภาษณ์จนมีความเข้าใจตรงกัน ได้เก็บรวบรวมข้อมูลในอำเภอทองแสนขัน อำเภอตรอน และอำเภอพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์ ในระหว่างวันที่ 16-17, 23-24 ธันวาคม 2538 วันที่ 6-7, 13-14, 20-21 มกราคม 2539 และวันที่ 3-4 กุมภาพันธ์ 2539 ใช้เวลารวม 12 วัน สัมภาษณ์แรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม จำนวน 398 คน บันทึกผลการสัมภาษณ์ลงในแบบสัมภาษณ์ ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม

6. การวิเคราะห์การจัดกระทำข้อมูลหรือตัวแปรเป็นตัวบ่งชี้ และการประเมินและเปรียบเทียบระดับคุณภาพชีวิต แรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมที่อพยพกับไม่ได้อพยพ

การวิเคราะห์จัดกระทำข้อมูลหรือตัวแปรที่เก็บรวบรวมได้เป็นตัวบ่งชี้ ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม โดยการคำนวณเป็นตัวบ่งชี้ โดยใช้สถิติค่าร้อยละ

ประเมินระดับคุณภาพชีวิตของแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมที่อพยพกับไม่ได้อพยพ โดยนำเอาตัวบ่งชี้คุณภาพชีวิตของทั้ง 2 กลุ่ม มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ชี้วัดที่กำหนดไว้แล้วโดยแบ่งผลการประเมินเป็น 2 ลักษณะ คือ ผ่านเกณฑ์ และไม่ผ่านเกณฑ์ และกำหนดระดับคุณภาพชีวิตไว้ 3 ระดับ คือ

- ค่าตัวบ่งชี้ผ่านเกณฑ์ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป หมายถึง แรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม มีระดับคุณภาพชีวิตในเกณฑ์สูง
- ค่าตัวบ่งชี้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50-79 หมายถึง แรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมมีระดับคุณภาพชีวิตในเกณฑ์ปานกลาง
- ค่าตัวบ่งชี้ผ่านเกณฑ์ต่ำกว่าร้อยละ 50 หมายถึง แรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมมีระดับคุณภาพชีวิตในเกณฑ์ต่ำ

จากนั้น วิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมเป็นรายด้านตามกลุ่มตัวบ่งชี้ทั้ง 6 ด้าน โดยพิจารณาปริมาณการผ่านเกณฑ์ชี้วัดของตัวบ่งชี้ ถ้าตัวบ่งชี้ในแต่ละด้านผ่านเกณฑ์มากแสดงว่าระดับคุณภาพชีวิตอยู่ในเกณฑ์สูง ถ้าผ่านเกณฑ์น้อยแสดงว่าระดับคุณภาพชีวิตอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

7. การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการจัดสร้างและพัฒนาตัวบ่งชี้ระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรม รวมทั้งผลการประเมินระดับคุณภาพชีวิตแรงงานเด็กภาคเกษตรกรรมที่อพยพและไม่ได้อพยพ ในจังหวัดอุดรดิตถ์ ในรูปของตารางและความเรียง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย